వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

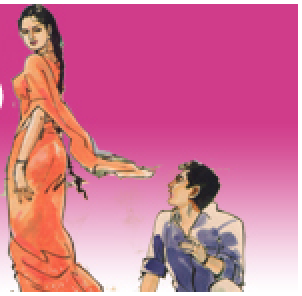

(గత సంచిక తరువాయి)

శంకర్ ఒక క్షణం తటపటాయించినట్లు మౌనం వహించాడు.

"జవాబు చెప్పవేం? అసలు అయ్యగారే పంపించారా?" అంటూ రెట్టించింది వాసవి.

"అవునండి అయ్యగారే పంపారు" శంకర్ భయంగా చెప్పాడు.

"ఎందుకో?"

"పువ్వులు తెమ్మన్నారండి"

వాసవి వాడివైపు ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"పూలు తెమ్మన్నారా?" దేనికి?" అంది.

"తెలియదండి. ఈ కవరు మీకిమ్మన్నారు" అంటూ నీలం రంగు కవరు వాసవి చేతికి అందించాడు.

వాసవి ఆశ్చర్యంగా కవరు విప్పింది.

"డియర్ వసూ,

ఈరోజు నువ్వు నా గది సర్దటం నాకు విస్మయాన్ని ఆనందాన్ని కలిగించింది. ఒకే యింట్లో భార్యాభర్తలుగా వుంటున్నా మనం ఎంతెంత దూరంలో బ్రతుకుతున్నదీ నీకు తెలుసు. మానసికంగా దగ్గరవుతున్న మన మధ్య ఈ రాత్రి మధుర స్మృతులనే జీవితాంతం జ్ఞాపక ముంచుకునే విధంగా నువ్వు నాకు సహకరిస్తావని ఆశిస్తున్నాను. శంకర్ పూలు తెస్తాడు. నా గదిలోనే. నువ్వు అలంకరించుకునే విధానంలోనే నీ మనసు తెలియాలి. ఓ.కె బెస్టాఫ్‌లక్ చెప్పు.

నీ జగన్"

వాసవి కళ్ళలోని తడబాటుని గమనిస్తూనే వున్నాడు అనంత్.

వాసవి ఉత్తరం ముగించి అనంత్ కేసి చూసింది.

అనంత్ కళ్ళు నవ్వుతున్నాయి.

వాసవి కనురెప్పలు తడబాటుగా టపటపలాడాయి.

"వస్తాను" అంటూ ముందుకడుగేసింది.

"ఏవిటి విశేషం" అన్నాడు అనంత్ నవ్వుతూ.

వాసవి మాట్లాడలేదు.

"ఏమో తెలియదండి. రెండు బుట్టలతో తెమ్మన్నారండి పూలు, జాజులు, గులాబులు" అన్నాడు శంకర్ అనంత్ వైపు తిరిగి అమాయకంగా.

వాసవి అసహనంగా వాడివైపు చూసింది.

"నువ్వు నోరుమూసుకుని పద" అంది కోపంగా శంకర్ తలదించుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

"వసూ ఎందుకంత కోపం. అందంగా మలచుకోవాల్సిన ఈ రోజున ఎందుకలా చిరాకు పడ్తావ్? పెళ్ళయిన యిన్నాళ్ళకా? వెరీ లేట్. వెళ్ళు సార్ చెప్పినట్లు ఏర్పాట్లు చెయ్యి" అన్నాడు అనంత్ నిదానంగా.

వాసవి శరీరం అదోలా కంపించింది.

కళ్ళలో నీళ్ళుబుకేయి.

భగవాన్ ఏమిటిది?

వాసవి గబగబా అడుగులేస్తుంటే అనంత్ మెల్లిగా అన్నాడు.

"బెస్టాఫ్‌లక్"

వాసవికి భూమి విచ్చిపోయి అందులోకి తను కృంగిపోతే బాగుండననిపించింది.

ఎవరి కౌగిట్లో ఈ రాత్రి యిమిడిపోవాలని కలలు కన్నదో ఆ వ్యక్తే తనకి శుభాకాంక్షలు చెబుతున్నాడు.

జీవితాలు కథలౌతాయా?

అందరి బ్రతుకుల్లో కథలుంటాయా?

వాసవి ఆందోళనగా ముందుకి నడిచింది ఏదో పడిపోయినట్లు పెద్ద శబ్దం.

వాసవి పాదాలు తక్కున ఆగిపోయాయి.

ఆమె చుట్టూ చూసింది.

ఆ శబ్దం వెనుక సన్నటి మూలుగు

అవుట్ హవుస్ వెనుక రేకు షెడ్డులోంచి ఆ శబ్దం వస్తున్నట్లు గ్రహించింది వాసవి.

ఆ షెడ్డులోనే ప్రస్తుతం ముత్తు మకాం.

"కొంపదీసి ఏమీ కాలేదుకదా" వాసవి పరుగున వెళ్ళి తలుపు తోసింది.

ఆమెకు ఒక క్షణం ఏమీ కనిపించలేదు.

మెల్లిగా తడుముకుంటూ స్విచ్ వేసింది.

సన్నటి వెలుగు గదిలో మెల్లిగా వ్యాపించింది.

వాసవి కళ్ళు పెద్దవి చేసి చుట్టూ చూసింది. గదిలో మూలగా సర్దిన చెక్క సామాను క్రిందకి దొర్లింది.

తిరగబడిపడ్డ బల్లకిందనుంచి సన్నగా వస్తోంది మూలుగు.

వాసవి గబగబా బల్లని బలంగా అవతలకి నెట్టింది. బల్లక్రింద బల్లిపిల్లలా ముడుచుకుని అంటుకున్నట్లు పడివున్న ముత్తుని చూడగానే ఆమెకు చెప్పలేని జాలివేసింది.

ఆమె ముత్తుని పట్టుకుని లేవదీసింది.

మెల్లిగా మంచంమ్మీద పడుకోబెట్టి "మూల కెందుకెళ్ళావు? దెబ్బ తగిలిందా?" అంది అనునయంగా.

ముత్తుకి ఆ మాట అర్థమయ్యిందో లేదోగాని తలమాత్రం అడ్డంగా వూపింది.

"సరే పడుకో. నేనెళ్ళి శంకర్‌చేత కాఫీ పంపుతాను" వాసవి బయటికి రాబోతూ ముత్తువైపు చూసింది.

ముత్తు తన చేతిలోని వస్తువుని గబగబా దిండు క్రిందకు తోసింది.

వాసవి ముత్తువేపు విస్మయంగా చూసింది.

దాని చూపుల్లో కంగారు.

"వాసవి ముత్తువేపు విస్మయంగా చూసింది.

దాని చూపుల్లో కంగారు.

"వాసవి ఆశ్చర్యంగా ఏమిటది?" అంది.

"ఒన్నిలేమ్మా! ఒన్నిల్లే" అంది ముత్తు భయంగా. వాసవి గబుక్కున దిండు ఎత్తి చూసింది.

ఫోటో!

కలర్ ఫోటో అది.

ఒక ప్రక్క బాగా కాలిపోయింది.

వాసవి ఆసక్తిగా చేతిలోకి తీసుకుని చూసింది. అది భార్యాభర్తల ఫోటో కావచ్చు.

భర్తవైపు పూర్తిగా ముఖం కాలిపోయింది. కొద్దిగా మీసం, నోరు, గడ్డం కనిపిస్తున్నాయి. అవతలి వైపు భార్య ముఖం పొగకి బాగా నల్లబడింది కాని అంతగా కాలిపోలేదు. అమాయకంగా వున్న కళ్ళని, అందమైన ముఖాన్ని తదేకంగా చూసింది వాసవి. ఆ చూపులు ఆ ముఖం ఎక్కడో చూసినట్లుంది. వాసవి ఫోటోని అటూ ఇటూ తిప్పి ముత్తుకిచ్చేస్తూ "నీ కూతురా?" అంది.

"ఇల్లేమ్మా" అంది ముత్తు.

"సరే. పడుకో" అంటూ వాసవి బయటికి వచ్చింది.

చీకటి పడబోతున్నట్లుగా వుంది వాతావరణం. వాసవి వాచీకేసి చూసింది.

ఆరుంపావు.

ఆమె కంగారుగా హాల్లో కొచ్చి శంకర్ అంటూ పిలిచింది.

శంకర్ పరిగెత్తుకొచ్చాడు.

"అయ్యగారొచ్చారా?" అడిగింది కంగారుగా.

"లేదమ్మా"

"మరి...మరి...పూలెక్కడ పెట్టావ్?"

శంకర్ ఆమెకేసి విచిత్రంగా చూసి "అయ్యగారి గదిలో" అన్నాడు.

"సరే సరే నువ్వెళ్ళి పనిచూసుకో" వాసవి గబగబా జగదీష్ గదివైపు అడుగులేస్తూ వెళ్తుంటే కళ్ళు పెద్దవిచేసి విచిత్రంగా చూసాడు శంకర్.

16

వాసవి గదిలోకి ప్రవేశించగానే గదిలో పూల వాసన గుప్పుమంది.

ఆమెకి అదోలా ఒళ్ళు జలదరించింది.

క్షణం సేపు ఏమీ తోచనిదానిలా నిలబడిపోయింది.

గదిలో రేడియోగ్రాం మీద వుంచిన ఎలక్ట్రానిక్ గడియారం ఏడుగంటలవుతున్నట్లు సూచిస్తోంది. జగదీష్ వచ్చేస్తాడేమో?

వచ్చి...తనింకా యిలాగే వుండటాన్ని గమనించి కోపగిస్తాడేమో.

వాసవిలో ఏదో కంగారు.

అర్థంకాని ఆందోళన.

ఆమె జాకిట్లో భద్రం చేసిన ఉత్తరం తీసి మళ్ళీ చదివింది.

ఆ ఉత్తరంలో ప్రతి అక్షరంలోనూ అతను ఒలికించిన ఆత్రుత కోరిక వాసవికి అర్థం అవుతున్నాయి.

అతన్ని నిరాశపరచడం తనకిక ధర్మంకాదు.

అతను తన తండ్రిపట్ల తన పట్ల చూపిస్తోన్న అభిమానం ఆత్మీయత దుర్వినియోగ పరచుకోకూడదు.

అతనికి ఏమీ కాకుండా దూరంవుంటూ అతన్ని వుసూరుమనేట్లు చేయడ్మంలో ఎలాంటి ధర్మమూ లేదు.

కాని...కాని...ఎలా తన చేతులతోనే...తనీ గదిని అలంకరించడం?

అలా అతను తనని ఆదేశించడం వాసవికి కష్టంగా వుంది.

అలా అని ఖచ్చితంగా నావల్లకాదు అని మొండికెయ్యడానికి కూడా ఆమె మనసు ఒప్పుకోవడం లేదు.

ఎక్కడో, ఏమూలో ఆమె గుండెలో జగదీష్ పట్ల ఆమెకు ఒక సన్నటి ప్రేమరేఖ పొడసూపినట్లనిపించింది.

అతన్ని బాధపెట్టడం ధర్మంకాదని ఆమె అంతరాత్మ హెచ్చరిస్తోంది.

కాని ఏంచేయాలి?

వాసవి దిక్కుతోచనట్లు నిలబడిపోయింది.

ఆమెకేదో పాత తెలుగు సినిమా గుర్తొచ్చింది.

అందులో హీరో హీరోయిన్సు పెద్దలనెదిరించి ప్రేమ వివాహం చేసుకుంటారు.

వాళ్ళిద్దరే తొలిరేయి తమ గదిని అలంకరించుకుంటారు.

ఆ సంఘటన గుర్తొచ్చి వాసవి పెదవులపై చిరునవ్వు మొలకెత్తింది.

కనీసం అందులో హీరో ఆమెకు సాయపడతాడు.

కానీ..ఇప్పుడు జగదీష్ పూర్తి బాధ్యత తన మీదనే నెట్టి తప్పుకున్నాడు.

వాసవి ఆలోచించి తనకిక తప్పదన్నట్లుగా పూలబుట్టకి కట్టిన దారం విప్పి పైన మూసిపెట్టిన తామరాకులు తీసింది.

జాజిపూల వాసన ఆమె ముక్కుపుటాల్లోకి గుప్పున దూరి ఊపిరాడకుండా చేసింది.

ఈ పూలకి.. ఆ తంతుకి ఏమిటో సంబంధం?

ఎంతో ఆదర్శంగా శోభనం యిష్టపడని ఈ పెద్ద మనిషికి ఈ వింత కోరికేమిటో?

వాసవి చిన్నగా నవ్వుకుని పూలదండని పైకి తీసింది. శంకర్ చూస్తాడేమోనని తలుపు బిగించి వచ్చింది.

వాసవి సన్నగా చేతులు వణుకుతుంటే మెల్లిగా వాటిని మంచానికి అలంకరించింది.

వార్డ్‌రోబ్ తెరచి తెల్లటి దుప్పటి మీద దానిమ్మ గింజలు జల్లినట్లున్న బోంబేడయింగ్ దుప్పటి పరచి అదే గలీబులు తలగళ్ళకి తొడిగింది.

తన చేతులతో అలంకరించిన ఆ మంచాన్ని తనే చూడలేనట్లు సిగ్గుతో తల తిప్పుకుని స్నానం చెయ్యడానికి బాత్రూమ్‌లోకి వెళ్ళింది.

ఆలోచనలతో వేడెక్కిన ఆమె శిరస్సుని షవర్‌తో చల్లబరచుకుని బయటకి వచ్చింది.

లేత నీలంరంగు షిఫాన్ చీర కట్టుకుని కురులు ఆరబెట్టుకుంటూ వరండాలో నిలబడి గేటువేపుగా చూసింది వాసవి.

అక్కడ అనంత్.

ఆమె కదోలా అయ్యింది.

ఇతను ఇతను ఇక్కడికి రాకపోతే తనకి కొంత హాయిగా వుండదేమో.

మనసు చిక్కబట్టుకుని తన భర్తతో సఖ్యతగా వుందామనుకుని నిర్ణయించుకున్నప్పుడల్లా ఇతను ఎదురయి తన నిర్ణయాన్ని నిర్దాక్షిణ్యంగా ముక్కలు చేస్తున్నాడు.

ఆమె అనంత్ కేసి చూసింది.

అతను ఎవరితోనో గట్టిగా మాట్లాడుతున్నాడు. అవతలి మనిషి గడ్డం మాసిపోయి, బట్టలు నలిగి, ఎర్రటి కళ్ళతో రౌడీలా వున్నాడు.

అతను అనంత్ వేపు నిర్లక్ష్యంగా చూసి లోనికి రాబోయాడు.

అనంత్ కోపంగా చెయ్యి అడ్డంపెట్టి ఏదో అంటున్నాడు.

శంకర్ గబగబా వాసవి దగ్గరికి పరిగెత్తుకొచ్చి "వాడే! వాడేనమ్మా పె -ద్ద రౌడీ?" అన్నాడు ఆయాసంగా వగరుస్తూ.

"ఎవరు చెప్పారు?" అడిగింది వాసవి.

"ముత్తు ఆ రోజు మీ చేత దెబ్బలు తిన్నది వీడి గురించే. వాడికి మీరు కనిపించకండి. లోపలికి పోదాం పదండి" అన్నాడు గబగబా.

వాసవి వాణ్ణి చూసి తను భయపడాల్సిన అవసరం ఏమిటో అర్థంకాలేదు.

"పోరా, నాకేం భయం?" అంది వాసవి నిర్లక్ష్యంగా.

శంకర్ ఆమెకేసి అసంతృప్తిగా చూసాడు.

ఆమెకెలా నచ్చచెప్పాలో వాడికి తెలియటంలేదు. తను పనివాడు. వయసులోనూ చిన్నవాడు. తన మాటల్ని ఆమె లెక్కపెట్టదు.

కానీ ఆ రౌడీవల్ల వాసవికి ఆపద రావొచ్చనే భయం వాడి గుండెనిండా వుంది.

సరైన కారణం వాడికీ తెలియదు.

ముత్తు ఆ రోజు అంత ఆందోళన పడి చివరికి వాసవి చేతిలో చావుదెబ్బలు కూడా తిన్నదంటే ఏదో బలమైన కారణం వుండి వుంటుందని వాడి చిన్న హృదయానికి అర్థం అవుతోంది.

అందుకే వాడు ఆమె వంక పిచ్చి చూపు చూసి "అమ్మగారూ" అన్నాడు భయంగా.

వాసవి వాడి భయాన్ని చూసి నవ్వింది.

"ఎందుకురా, అంత భయం. వాడు మనల్నేం చేస్తాడు?" అంది నిర్లక్ష్యంగా.

సరిగ్గా అప్పుడే అనంత్ అడ్డంగా వుంచిన చేతిని వాడు విసురుగా పక్కకు త్రోసి లోపలికి నడిచాడు.

వాంతులవటంవల్ల నీరసంగా వున్న అనంత్ పక్కకు పడబోయి పక్కనున్న గోడని ఆసరా చేసుకుని నిలదొక్కుకున్నాడు.

అతను గబగబా హాలుదాక వచ్చి వాసవిని చూసి ఆశ్చర్యంగా ముఖం పెట్టాడు.

వాసవి కూడా భయంగా నిలబడి పోయింది.

అతను వాసవివంక చూసి వంకరగా నవ్వి "నువ్వేనా కొత్తపిట్టవి" అంటూ కేన్ వుయ్యాల్లో కూర్చుని కాలుమీద కాలేసుకుని సిగరెట్ వెలిగించాడు.

వాసవి అతనివంక అసహనంగా చూసి "ఎవర్నువ్వు?" అంది కోపంగా.

అతను బదులుగా పకపకా నవ్వి "నా ఎడ్రస్ కావలా? ఎలా చెబితే నీకర్థమవ్వుద్ది? వరసకి బావనవుతాను. సరేనా?" అన్నాడు.

వాసవి ముఖం అవమానంతో ఎర్రబడింది.

"యూ స్కౌండ్రల్! గెటవుట్" అంది వణికిపోతూ.

ఏంటీ ఇంగ్లీషులో తిడతన్నావా? నువ్వు ఎక్కువగా తిట్టి అలసిపోకు. తిట్టు తిట్టుకి మీ ఆయన బాంక్ ఎకవుంటు తరిగిపోద్ది. ఆలోచించుకో" అన్నాడు నిదానంగా.

సరిగ్గా అనంత్ అప్పుడే అక్కడకొచ్చి అతని కాలర్ పట్టుకుని అతని చెంపమీద లాగి కొట్టాడు.

అతని నోట్లోంచి సిగరెట్ జారిపోయింది.

అసలే ఎర్రగా వున్న అతనికళ్ళు క్రౌర్యంతో నిండి నలుపుతో కూడిన ఎరుపుతో చింత పిక్కల్లా తయారయ్యాయి.

అతను ఒక్క వూపున పైకి లేచి "వురేయ్ నన్నే కొడతావుతా ఈ బలరాంగాడి సంగతి నీకు తెలియదురా" అంటూ అనంత్ మీదకి కలబడ్డాడు.

వాసవి గాభరాగా చూస్తోంది.

శంకర్ ఆమె చేతిని గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

వాడికళ్ళు భయంతో పెద్దవయ్యాయి.

"అమ్మగారూ, మనం లోపలికి పోదాం. వాసవి వాణ్ణి విదిలించికొట్టింది.

వాడు అనంత్‌ని క్రిందకి పడగొట్టి చావబాదుతున్నాడు. వాసవి మనసు తల్లడిల్లిపోయింది.

ఆమె ముందుకి పరిగెత్తి వాడి జుట్టు పట్టుకుని వీపుమీద పిడిగుద్దులు గుద్దింది.

బలరాం వెనక్కి తిరిగి చూసాడు.

వాసవి వగరుస్తూ నిలబడింది.

వాడు గట్టిగా నవ్వాడు.

ఆ నవ్వు నాగుపాముల విషంలా వికృతంగా వుంది.

వాడు నిదానంగా అనంత్ మీద నుంచి లేచి వాసవి వేపు అడుగులేసాడు.

అప్పటివరకూ ఆవేశంలో విచక్షణా జ్ఞానం కోల్పోయి అతన్ని కొట్టిన వాసవి అప్పుడే స్పృహలో కొచ్చినట్లు అతనివేపు చూసి నిలువెల్లా వణికిపోయింది.

భయంకరంగా నాలుక చాచిన కొండచిలువలా అతను ఆమెను సమీపిస్తుంటే ఆమె సహాయం అర్థిస్తున్నట్లు అనంత్ వేపు చూసింది.

అతను బలరాం కొట్టిన దెబ్బలకి నిస్సత్తువుగా నేలకి అతుక్కుపోయాడు.

అతను తనని ఆదుకోలేడని తెలియగానే వాసవి భయంతో మంచు ముక్కలా బిగుసుకుపోయింది.

వాడు వాసవిని సమీపించి ఆమె జుట్టు మెలికవేసి పట్టుకుని "నిన్నిప్పుడేం చేస్తానో తెలుసా?" అన్నాడు వికృతంగా నవ్వుతూ.

వాసవి వాడి పట్టు విడిపించుకోవాలని గింజుకుంటోంది. వాడి బలం ముందు ఆమె ఆగలేకపోతోంది.

శంకర్ పెద్ద పెద్ద కళ్ళతో చూస్తున్నాడు. నిస్సహాయంగా.

వాడికేం తోచటంలేదు

అమ్మగారిని వాడేం చేస్తాడు?

చంపేస్తాడా?

"లేక.. సినిమాల్లోలాగా?"

ఆ వూహరాగానే వాడు వణికిపోయాడు.

ముఖం కందగడ్డలా ఎర్రబారింది.

వాడు వంట్లో రక్తమంతా ముఖంలోకి తన్నినట్లు ఆవేశంగా చుట్టూ చూసాడు.

ఎదురుగా పెద్దరాయి.

అంతే.

పూనకం వచ్చినట్లు పరుగున వెళ్ళి ఆ రాయి ఎత్తాడు ఆవేశంగా.

వాడు కళ్ళు మూసుకుని వూరుగా విసిరినరాయి ఎవరో బలంగా పట్టుకున్నట్లయి కళ్ళు తెరచి చూసాడు.

ఎదురుగా జగదీష్.

అతనికారు.. ఎప్పుడొచ్చిందో ఎప్పుడతను కారుదిగి శంకర్ దగ్గర కొచ్చాడో ఎవరూ గమనించలేదు.

శంకర్ చేతిలో రాయి క్రిందకి జారిపోయింది. మెల్లిగా.

జగదీష్ చేయి శంకర్ చెంపల్ని ఆవేశంగా తాకింది.

"రాస్కెల్, ఏవిటది?"

బలరాం వాసవి జడ వదిలేసి జగదీష్ వైపు చూసి వెకలిగా నవ్వాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments